

İSMAİL KARAKURT

MİRİMİN HIRKASI GÜLDEN

Üç noktacık dünya darlığında
Mayasını yoğuran aşkla
Yanadurdu gönlünde hak çerağı
Evvel hayranlıkla, ahir hayranlıkla.

Vardığında huzura, çömelip
Nefesi alıç kokan Yunus.
Yüreğine kor düştü, nasibine yol
Rıza ikliminden sızan nazarla.

Sarı alıç, sarı ekin, sarı bozkır
Söyledi şiirini bir sessiz abdal
Yüzyıllar ötesinden, benden içeri
Bağrıma bastığım kır çiçeği.

Meşeden, gülden, güzden,
Köpürüp mirimin toprağında
Muradı gözünde kalmış âşığım
Dertli, kanı içine akan!

Kar ışıltısı, can mevsimi, yaz günü
Bir dil kalmıştır emanet
Türkçesi süt dışından dil
Aynı nefes, aynı dil medet!

Ah mirim, aşk elinden gideli
Oyunlar eğri, od sönük, ocak kül
Ah mirim, yeryüzü gurbet artık
Hırkan gülden içimde bir bülbül!